

Из нашето минало.

КНЯЗЪТ БОРИСЪТ МИХАИЛЪ

Трима пжтници, придружени от няколко конника, слъзоха от Хемус през Верегавския проход. Късната есен б'ше вече сн'бла златната шума на дърветата.

След няколко дня усилен ход, пжтниците стигнаха южна българска граница.

Младият византийски император Михаил прие пратениците с радост.

— Ханът на българит', Борисъ, изпраща това писмо до византийския император и моли всемилостивия Бог да му дари дългоденствие и здраве, каза водачът Петъръ и поднесе свития на тръба тънкоизработен пергаментъ.

Князь Борисъ-Михаилъ посрща Методиевит' ученици.

Императорът се усмихна при последнит' думи на българския боилъ.

— Ти, езичникът, помена името на нашия Богъ. Това ме учудва.

— Не се учудвай, повелителю на Византия. Разтвори пергамента и всичко ще разберешъ.

Михаилъ счупи печатит', разгъна дългия пергаментъ и зачете високо:

„Азъ, Борисъ, поставения от Бога ханъ на българит', изпращамъ при великия императоръ на Византия вѣрнит' си боили Петъръ, Ехачъ и Чеславъ да му съобщатъ мое ханско желание. Азъ предлагамъ на тебъ и на царския сенатъ да сключимъ миренъ договоръ, та занаярѣдъ да живѣемъ животъ тихъ и безъ смущения, спокоенъ и миренъ въ всѣко благочестие и честностъ, защото какво може да стане, ако биха заживѣли, на-

истина, братски, въ съгласие и любовъ? И като здравъ залогъ за това азъ искамъ да приема божественото кръщение...“

Тукъ императорът се спрѣ за малко и съ радостна усмивка погледна Петра и другарит' му, съ което искаше да каже, че е разбралъ първит' думи на българския пратеникъ.

— „Ето защо азъ моля да ми изпратите свещеници, които да посветятъ моя народъ въ християнството. А за да бжде мирътъ граенъ, азъ ти отстъпвамъ земит' по долнит' течения и устия на рѣкит' Мѣста и Струма, за да можешъ да минавашъ по сухо за Солунъ. Въ замѣна на това ще ми дадешъ земит' въ Славиния до брѣга на Адриатика. защото тамъ живѣятъ наши славяни, които искатъ да бждатъ подъ моя властъ...“

Императоръ Михаилъ остана доволенъ от писмото на българския ханъ.

— Приемамъ предложението на вашия ханъ. Ще сключимъ миръ, както той го иска и ще ви покрѣстимъ, — каза Михаилъ на пратеницит'.

Българският ханъ Борисъ възприе чрезъ епископа и императорския пратеникъ, отъ името на Михаила, светото кръщение и се нарече съ новото християнско име Михаилъ, на името на своя кръстникъ, императора. Ханската си титла измѣни на князь, споредъ славянския езикъ.

Това стана на Кръстовденъ, 14 септемврий 865 г. Наскоро княгиня Мария, жената на Бориса, роди третото си момче, което възприе светото кръщение въ сжщия купелъ на баща си и получи християнското име Симеонъ.

Никола Никитовъ

Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за правдата, защото т' ще се наситятъ.

Иисусъ

Който пѣе зло не мисли

ЗИМА ИДЕ

Музика отъ Беню Тотевъ

Ще запѣятъ тжжни пѣсни
сирашки неволи,
Ще се лутатъ, ще запросятъ
гладни, боси, голи.

Зима иде. Тя вилѣе,
плискатъ люты хали.
И не хае, че безъ покривъ
сираци остали.

Екатерина Манчева

ОВЧАРСКА ПѢСЕНЬ

Отъ XI обща художествена изложба

проф. Д. Гудженовъ

Що ми блѣе стадо
горе въ планината:
дали ми е гладно,
или ми е жадно?
Нито ми е гладно,
нито ми е жадно.
Блѣе, че отъ рано

паднала сланата,
падна, та попари,
изгори тревата;
че отъ рано още
то ше зазимува,
въ блѣлит' кошари
самб ше пладнува.

Асенъ Калояновъ

Шарко и Сивка

Единъ човѣкъ имаше куче и кокошка. Кучето наричаха Шарко, а кокошката Сивка. Шарко и Сивка ужъ б'ха приятели. Сивка б'ше съ добро сърдце, помагаше всѣкакъ на Шарко, а кучето все гледаше да ѝ напакости. Нѣкой пжтъ дори я гонѣше по двора и кжсаше съ зхби перошината ѝ.

Единъ день Шарко сп'ше сладко-сладко подъ сѣнката на орѣха. Покрай него мина Сивка и видѣ, че на ухото му е качнала голѣма, зелена муха и се готви да смукне топла кръвчица. Сивка реши да спаси приятеля си, спусна се и клѣвна мухата. Но Шарко се събуди, скочи и погна Сивка.

— Гладнице! — викна ѝ той — ти искаше да ми изядешъ ухото, докато б'хъ унесенъ въ сладк'тъ снѣнъ.

Но Сивка подхвъркна на стрѣхата и отъ тамъ му обясни какъ стои работата.

— Лъжешъ! Бау! Бау! — ла-

еше лошиятъ Шарко — лъжешъ! Не ти вѣрвамъ! Ти искаше ухото ми да изкъвешъ, та да ми се смѣятъ всички отъ махалата! Но почакай — азъ ще накарамъ тебе да изядатъ господарит'.

Шарко знаеше кжде е положога на кокошката. Отъ този день той почна да следи. И щомъ я чуеше, че кудкудячи, прогонваше я отъ полога и изяждаше яйцето.

Идваше вечерята господарката, гледа — празенъ пологъ.

— Я гледай каква лъжкия е станала нашата Сивка — думаше тя — само кудкудячи въ полога, а пѣкъ яйце не снася!

Днесъ така, утре така, найсетне господарката се ядоса. Единъ день тя каза на мжжа си.

— Слушай, мжжо, щомъ кокошката не снася вече, най-добре е да я заколимъ и да готвя за утре сладка чорбича.

— Бива, жено, бива — отвърна мжжътъ, и азъ така ми-

слѣхъ. Защо ни е такава мързеллива кокошка. Ще ти купя друга, по-добра.

Кучето и кокошката б'ха на двора и чуа какво кроятъ господарит'. Щомъ хората влѣзоха въ кжщата, кучето почна да подскача и да скимти отъ радостъ.

— Кви! Кви! Кви! Е, Сивке, разбра ли, че си отмѣстихъ? Ти искаше ухото ми да изкъвешъ, а пѣкъ азъ направихъ тебе цѣла да те изядатъ!

— Ти си зълъ и глупавъ, Шарко — отвърна му кокошката и заплака отъ мжжа.

Но кокошката, наистина, б'ше не само по-добра, но и поумна отъ кучето.

— Кудкудякъ! Кудкудякъ! — рече си тя. Не, азъ нѣма да остава да се радва лошиятъ Шарко. Ще избѣгамъ въ гората, ще си снеса тамъ яйца, ще измжтя пиленца и ще ги доведа на господарит'. Тогава т' ще разбератъ кой е виновниятъ.

Хората живѣеха покрай гората. Още сжщия день кокошката избѣга тамъ, сви си гнѣздо и почна да снася вжтре яйца.

Но следъ десетина дни човѣкътъ отиде въ гората за дърва. Шарко, който нѣмаше друга работа, тръгна и той подиръ него. Човѣкътъ не го и забеляза.

Насамъ Шарко изъ гората, натамъ — току гледа на едно мѣсто Сивка лежи въ тревата и мжти яйца. Погна я Шарко, излапа яйцата и бѣгъ, да го не види нѣкой, право назадъ въ село. А Сивка подхвъркна на едно дърво и закроя съ все сила, отъ ятъ и мжжа. Чу я човѣкътъ и дойде да види кой крещи. Гледа — неговата кокошка на дървото, а долу пълно гнѣздо съ черупки отъ яйца.

— Я гледай, рече си човѣкътъ — нашата Сивка била жива! А пѣкъ ние мислѣхме, че я грабнала лисица. Бре, тукъ ше има нѣкоя дяволия. Кой ли е изялъ яйцата ѝ? Сигурно така е било и по-рано. Я чакай да туря до гнѣздото клопка. Може да пипнемъ пакостника.

Още до вечерята донесе той яка желѣзна клопка за вълци и я прикри въ тревата, до самото гнѣздо. На утрото Сивка снесе яйце и зачака. Ето ти го следъ малко иде пакъ Шарко и отдалече се смѣе.

— Е, Сивке, снесе ли ми яйчице? Дай да го хапна, че съмъ много гладенъ.

Той се хвърли къмъ гнѣздото и лапна яйцето, но сжщия мигъ капанътъ — щракъ! — пипна го за крака.

Заквича Шарко — кви! кви! кви! Врѣтъ насамъ, врѣтъ натамъ, но колкото скачаше толкова по-дълбоко се забиваха

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Георги Райчевъ

Роденъ е на 7 декемврий 1882 година въ с. Земленъ, Старо-загорско. Сега живѣе въ София.

Георги Райчевъ е единъ отъ първит' наши писатели. Написалъ е за възрастни: „Весели разкази“, „Мъничекъ свѣтъ“, „Царица Неранза“, „Пѣсенъта на гората“, драмата „Еленово царство“ и др. За малкит' пише много хубави разкази и приказки. Отъ него сж книгикит': „Божи дарове“, и „Найхубавото птиче“.

Той е сътрудникъ на много вестници и списания и е отъ първит' и ценни сътрудници на в. „Славейче“.

СЪНЪ

Пакъ снѣвахъ снощи,
че снѣгътъ прелита
и че е земята
вредъ съсъ снѣгъ покрита.

И снѣвахъ още,
че съсъ мойта малка
пъргава шейничка
бѣхме на пързалка.

Снѣнъ бѣ, но да дава
Богъ животъ и здраве,
та туй що снѣвахъ
да бжде наяве!

Борисъ Маковски

Подъ печатъ е книгата Златно сърдце

драматични приказки
отъ Георги Крънзовъ

Луксозно издание съ много цвѣтни илюстрации.

Цена 20 лева. Подвързана 30 лева.

Издава Добромиръ Чилингировъ
Бул. Кн. К. Шведски, 37. София IV.

За абонатит' на в. „Славейче“,
които си изпишатъ книгата на-
право отъ редакцията се отстъпва
за 12 лева, а подвързана за 20 лв.

зѣбцит' въ крака му. А Сивка се залива въ смѣхъ отъ дървото.

— Е, Шарко, защо квичишъ толкова? Да не е много горещо яйцето? Или отъ лакомия се задави, а, приятелю?

Но ето го иде отъ село и човѣкътъ, съ пушка презъ рамо. Той видѣ животното около гнѣздото и помисли, че е лисица или вълкъ. Бързо смъкна пушката, прицели се и — бау! — гръмна. Чу се жално квичене и животното взе да скача още по-силно.

Човѣкътъ дотича и що да види: въ капана неговиятъ Шарко, съ единъ кракъ въ клопката, а другия — пречупенъ отъ сачмитъ.

— Е, рече му той — ти ли си билъ крадецътъ, байно Шарко, така ти се пада.

Той го откопча отъ клопката, ритна го и го отмина, а кокошката сама слѣзе при него. Човѣкътъ я помилва, взе я и отнесе дома. А Шарко чакъ вечерята се довлѣче въ село на три крака.

Отъ тогава Сивка често му подвикваше отъ полога: — Кудкудякъ! Кудкудякъ! Хайде, Шарко, снесохъ прѣсно яйчице. Хапва ли ти се? Много е сладко!

Ала Шарко я поглеждаше подъ око, мълчеше и гледаше къмъ земята засрамено.

Георги Райчевъ